קדושון מכ: (ינמות ק-) בחת לנכות כתובתה ויש לו עידית

אם בא ליתן לה דבורים בשוויה יתן:

נחמר: כמוהר הבפולות. האמור

הכתוב כ' כסף בשביל מוהר בתוליה :

הבתוב קנם המפתה להנם האונם מה

להלן כ' אף כאן כ' ומה כסף האמור

כאן שקלים דכחיב ישקול אף להלן

סמט . מדקרי לה מוהר : טחן לה

ממשוח קפוטקיא . בפרק בחרא

שמן לה ממשוח ח"י שהן קלוח נשח

חשה בהפושקות ונירשה בח"י טחן

לה ממעות א"י מנין הכתוב בכתובה

דחוליכן לקולה רקבנ"ה טחן לכ

ממעות קפוטקיא שנשחעבר כהן

כשאר מנוה דקשבר כתובה דאורייתא:

במקלות חריות של דקל שיש בהן

שקצין כמין קולין כראמרינן בסוכה (דף לג.) ואימא כופרא דרכיה דרכי

נועם כחיב: מברכתא חביטא ליה .

זוטת העיר הואת ששמה מברכתא

לא מהתןומסבינוליה כופרי על שמעיו

פניו נשוי מהימן ולא מסבינן ליה

במחטין ובכח : וככסו . שהיו

למם קה תגן נשחחשה בח"י ונירשה בקפוטקיח

כי כי [מחד קנכח . כנומר מחד פסע דקח

קנסינן 'ניה]: מן המורה. מכסף (ניתו ס:) ישקול כדלקמן: כסף ישקול. במפחה

Ein mishpat, Ner mitzvah

(Hebrew: Well of justice, Lamp of the commandment) Compiled in the 16th century this provides the source references to the laws being discussed on the page.

Tosafot (Hebrew: additions) These medieval commentaries were written in the 12th and 13th centuries. They are the work of various Talmudic scholars primarily living in France and Germany.

Other commentaries Various other commentaries appear in the margins of a printed Talmud page.

דרבט וכן בהאשה רבה (ינמות פת ושם) גבי אין לה כתובה פשין מת פוש"ש אפים קאמר מאי טעמא מקיט לב רבט כתובה שלא חהא קלה בעיניו כי בח ספי אוספי אוספי או להוליחה כוי חלוחה סתחת דהשים סבר דכחובה דרבגן וקשה דנהגו ע ב חיי פרי שם כלי

ליכי מראורייתא ואורית דסמכינן נד ג מיי פי שם ו מוט'ם שם מימן ארשב"ג דמתגי' דפרק בחרא (דף ק:)

דמייתי לה נמי בסמוך דחמר טחן לה נה ד סושים שם סי סח ממעות קפיטקיא דקסבר כתובה ספי ו נכנכה: דאורייסא "וקי"ל כרשב"ג במשנתט (וכי מס' ססס כו. ר'ם ושד אור"י דלא קיימא לן כר"כ איםן

דחשכחנה רב חשי דתות בתרחה נוהו מיי פית שם דפליג עליה כדמחרן לקמן ברייחא

(דף יב.) תני כל שלח מושחש חינו יכול לטעון טענת בתולים אלמא דחיים לשמח משחר ולח חמרינו דאמריט בהאשה רבה (יכמוח פם. ושם) מ"ט תקיט רבנן כתובה 📆 אמר ר'נ אפר שפיאל מ"ם תקיע רבנן כתובה היכא דתקיע משים ר"ם ב"א חכםים כגון בחלמנה שלח חהת קלה בעינו ישואל לפעלה מאזים להוליחה ה"ל תקיע שלח יהח לה כדי ולשלפנת פנה ותם שתהא הלה בעיניו להוניאה : לוכך חין אדם טורח ט'. חימה א'כ מה היצילי הנמים בינית הכמים המים המים בינית בחובה בינית בחובה א'ר חובה לין אום פוניום . יומה בחקרום . א'ר חוקה תינת כחבת כהן או אין אדם מורח בשעורה

בפחותה מנ' דמיתסרא עליה הילכך כיון דמפסידה נאמן ולמ"ד נמי לקמן אוא באסח שאם היר כנסה בחוקת בתולה ונמלחת בעולה שינאה מחדלה לא חיה אין לה כתוכה כלל ניחא דהשתא נמי שירה בשורה לטופה מפסידה שהרי מקח טעות הוא אבל מתחוה (היה) מנושה למ"ד ים לה כתובה מנה לא מפסיד ירגאין ש" אימרי חבעל מידי אלא שבא להפסידה מכתובתה ברי על חשתה הבעל מנה אבל הסעודה לא מפסיר ואמאי איפר בחה שהוח מהימן ונראה דלא מהימן :

לא כי אלא סתח בעול דואיל וחקנת חכמים היא לא מצאת ותרוויות שענו תעבה כו' . תימה דר"מ מחיםן אכל אם היא חים לים לקחן בפרק חע"ם שורה ליה אין שתח (נו: ושם) דכתובה דאורייתא ובפי הגיאקין (נישין מח: ושס) למורי' דקסבר שרך אי שינו עץ אני ר"מ דכתובת אשה בביטנית משום מינא וכיון דהויא דאורייתא דינה אוסרוך וחיה סקחי בעידית כדנפקא לן ברים כ"ק (דף ה.) פקח סמח כיון ראיהי וכולן כאבות לשלם ממיעב דאתיא תחת אינו נאפן בראפר לנפו נחינה ישלם כסף ואמאי הפקישו דינה בספק שפחת ועוד דלא מישתמים תנא כשום מקום דאשה "נאבנה מא דחים ליה כתובת חשה ממטלטלי קשארשמאלארשמאל אלא לר"מ כראמרינן בכל דוכתין להדרי דהבא סענו (יכמות לם.) הת מני ר"מ הית דתמר ברי וברי וחתם סצנו מטלטלי משחעבדי לכתובה ולמ"ר מינו וחומה. מי' חינו דאורייתה אמחי לה גבי ממעלעלי דאי בעי אמרה סיפת כמו ניוקין כיון דמהחם ילפינן וויל מץ אני חחים אה דטעמא שלא יפרשו מהן בני חדם אם וכי וחומה דניפה ילטרט לחכור עידית או מעלטלים דבתילה נילדה: וואחי וחשו כדי שיקפלו עליהן בני אדם : בעל פעודה רבתי דתא

בורתן לה ממשות הפועקות. תימה היא דשקיל אדינא פ לה מאוחם המשוח מ"מ אינו ניתן לה לא האפינורי אלא אלא שה כי שקלים ואם סיינו אימרים מחוק בה אבל לחירא דלעולם לריך ליתן לה שקלים ספין מפנה אינו נאפן

פריםן כשעניהם פרענים

סוי נאמן להפקיעה אלא בעדות ידועה אבל כתובחה חכמים חיקטה הם אחרו והם אחרו הם שתיקנות אחרו שהוא נאתן להפסידה אף אין אדם פורח בסעורה כי' . אי לחום שישעון אדם כך אלא באמח

רבי שמעון בן אלעור "יתכמים תקנו להם מנה והם האמינוהו שאם אמר פתח פתוח א"כ פה הועילו חכמים בתקנתם אמר רבא *חוקה אין אדם מורח מאי קנסא אלא אימא ירואיל ותקנת הכמים תוא לא תגבה אלא מן הויבורית רבן שמעון בן גמליאל אומר *כתובת אשה מן ליבן לת (נס:) במאגם את הכתולה (דנרים כנ) קנם כנ"הבי *הדתניא "כסף ישקול במודר הבתולות שיהא זה כמיהר הבתולות ומיהר הבתולות כוה 'מכאן "סמכו חכמים לכתובת אשה קטיתא הא שמעינא ליה דאמר כתובת גמליאל רבן שמעון בן* חביטא ליה והא רב נחמן הוא דאמר מהימו מהימן ומסבינן ליה כופרי רב אחאי משני כאן בבחור כאן בנשוי הדוא דאחא לקמיה דרבן גמליאל אמר ליה פתח פתוח מצאתי אמר ליה "שמא המיתה אמשול לך משל למה הרבר דומה לארם באישון לילה ואפילה הימה מצאו פתוח לא הימה מצאו נעול איכא דאמרי הכי אמר ליה שמא במויד המיתה ועקרת לדשא ועברא אמשול לך משל למה הדבר דומה לאדם שהוא מהלך באישון לילה ואפילה הומה נעול התוא דאתא לקמיה דרבן גמליאל

בר רבי אמר ליה רבי בעלתי ולא מצאתי דם אמרה לו רבי בתולה הייתי ומצא עליו כמה טיפי דמים אמר לו לך זכה במקחך אמר ליה הונא לרב אשי אנן נמי נעביד הכי אמר

שמוחדין שם בקסוסקא כי שקלי קפוסקא ובארץ שראל כי שקלים של ארץ שראל הוה ניתא כדאמרינן גבי הי סלשים דפריון בטר בשינורי. ויחב ובש בפ' ים בכור (נכורות נ ושם) לישדר מר מילתא אחרינא דאוסיפו עלייתו ושדר להו מיהו אין נראה דהחם כשהוסיפו בכל מקום רקאשי הישלינין שנה הוסיפו אבל כשמוסיפין במקום אחד אין נראה שבכך השתנה מדה דאורייתא ומיהו בירושלווי דפירקין גרסיטן אחתניתין דכתובה סיידים אבל אתוספה

מאחים רבי מונא כשם שמואל אמר כשקל הקדש רבי אכא כר בונא אמר מטבע יולא וכן מסקי החם כמה אמוראי : מברכתא הביטא ליה. פירוש הלקוהו שמוליא ש"ר על כה ישראל שהרי משקר וכי צעם חבועום לפנון שיהיה בקי הלכך לא מהיתן והא אחד רב נחמן מהימן ומשני מהימן ומסבינן ליה כופרי ורב נחמן דאמר אסבורו לא תשום שלא היה אה מששיה הלכן לי מאמיט אלא היה מאמיט ואמר להלקופו לפי שחשור של הצוח ורב אחא משני כדסבירא לן מעיקרא דלא מהימן ואיירי בבחור ועי"ל פריסו : חנא החאד בניתוחת מברכחת חביטת ליה אף על פי שהוא נאמן הלקורו לפי שחשור של הוטח והאמר רב נחמן נאמן ולא פירש להלקורו ומשני הבפיש היא לא חגבר מהימן ומסבינן ליה ורב נחמן לא אירי במלחות רב אחא אמר לעולם נאמן דאמר רב נחמן הייט בלא מלחות ובנשי :

עליו . חשובת אי דוה סהור ליה ברי לי שלא הסתי הה אטירה עליו . אבל כיון דשתיק הנעש ר"נ שתיך יכויו נסנסקא ליה ואין שעותו מענה ביורה ולשיבך שרא עליה

ואשילה המה מצוש שחות לא המה מצוש נעלל. ש" ברביתו לפתח כיתו המטור חיש בו המעוכנו מלפתוח. וכנטמפון אותני לצורין נפתח. האי קשיא היכא שריא לית. והא אפוין לעיל האומר ש"ם מראו? מחיפו

Chapter number

Rashi's commentary – Rashi (an acronym for Rabbi Shlomo Yitchaki) was a major Jewish scholar active in 11th century France. Rashi compiled the first complete commentary on the Talmud. The Mishnah are written in in a brief, terse style without punctuation and Rashi's commentary is directed towards helping readers work through the text and understand its basic form and content.

Mishnah and Gemara The central column of the page contains verses of the Mishnah followed by verses from the Gemara. The Mishnah is the primary record of the teaching, decisions and disputes of a group of Jewish religious and judicial scholars known as Tannaim, active from about 10 to 220 CE. Originally transmitted orally, it was edited into its current form and written down in 200 CE by Rabbi Yehuda Hanasi. Written primarily in Hebrew, it is divided into 63 tractates and organized into six sections or 'orders'. The Gemara is an analysis and expansion on the Mishnah. There are two versions - the Babylonian Talmud (the most commonly studied) and the Jerusalem Talmud. The Gemara is written primarily in Aramaic and is a complex combination of legal debate, legend, textual analysis and philosophical enquiry. Together, the Mishnah and Gemara are often referred to as the Talmud.

> Glosses Many modern printed Talmud editions include short definitions, comments and cross references from a variety of scholars active between the 17th and 19th centuries

